

PROTOKÓŁ Z PRZEBIEGU

XXIII POSIEDZENIA KOMITETU MONITORUJĄCEGO PROGRAM OPERACYJNY WIEDZA EDUKACJA ROZWÓJ

18-19 czerwca 2019 roku, Toruń

W XXIII posiedzeniu Komitetu Monitorującego Program Operacyjny Wiedza Edukacja Rozwój (KM PO WER) wzięło udział 71 osób: 21 przedstawicieli strony rządowej, 11 przedstawicieli strony samorządowej, 18 przedstawicieli partnerów społecznych, 3 przedstawicieli Komisji Europejskiej (KE) oraz 18 obserwatorów. Do głosowania uprawnione były 44 osoby (lista osób biorących udział w posiedzeniu KM PO WER stanowi załącznik numer 1 do protokołu).

Obradom przewodniczyła **Pani Małgorzata Jarosińska-Jedynak** –Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Inwestycji i Rozwoju. Komisję Europejską reprezentowały: **pani Judit Rozsa**, **pani Cinzia Masina** oraz **pani Joanna Charytonowicz** z Dyrekcji Generalnej do spraw Zatrudnienia, Spraw Społecznych i Włączenia Społecznego.

I dzień posiedzenia – wtorek, 18 czerwca 2019 roku

Pani Małgorzata Jarosińska-Jedynak (Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Inwestycji i Rozwoju) powitała uczestników posiedzenia i omówiła proponowany porządek obrad (przyjęty porządek obrad stanowi załącznik numer 2 do protokołu).

Pani Judit Rozsa (Komisja Europejska) powitała uczestników spotkania oraz podziękowała Pani Minister za wprowadzenie. Następnie zwróciła uwagę, że głównym punktem posiedzenia będzie omówienie sprawozdania z realizacji Programu w 2018 roku oraz aktualnego stanu wdrażania Programu. Przy tej okazji wskazała, że dzisiejsze spotkanie ma charakter szczególny, ponieważ Komitet po raz pierwszy spotkał się, aby omówić realizację całego Programu oraz jego miarodajne wyniki. Poinformowała, że Program jest realizowany bardzo dobrze, co oznacza, że praca wszystkich zgromadzonych tu osób przekłada się na konkretne rezultaty. Następnie zwróciła uwagę, że aktualnie znajdujemy się na etapie planowania kolejnego okresu programowania. Wskazała, że w tym temacie odbyło się już kilka spotkań, w których uczestniczyli przedstawiciele DG Regio. Kontynuując wyraziła nadzieję, że w trakcie dzisiejszego spotkania uczestnicy podzielą się z Komisją swoimi pomysłami i przemyśleniami dotyczącymi sposobu wykorzystania środków Europejskiego Funduszu Społecznego w celu rozwoju kapitału ludzkiego w Polsce, w nowej perspektywie finansowej.

Pan Dariusz Kurzawa (Zarząd Województwa Kujawsko-Pomorskiego) powitał uczestników posiedzenia. Następnie wskazał, że w województwie kujawsko-pomorskim zostały wdrożone środki w kwocie ponad 2 mld zł przeznaczone na politykę społeczną oraz wszelkiego rodzaju projekty miękkie. Poinformował, że ze wskazanej puli wykorzystano na dzień dzisiejszy ponad 57% środków i w dalszym ciągu podejmowane są kolejne inicjatywy

mające na celu podwyższenie tego wyniku. Jednocześnie zauważył, że wdrażanie projektów nie jest rzeczą prostą, gdyż zdarza się, że niektóre projekty cieszą się bardzo niską popularnością, a z kolei inne tak wielką, że niekiedy brakuje wystarczającej liczby urzędników, aby je obsłużyć. Zasygnalizował również, że środki na projekty miękkie w województwie kujawsko-pomorskim są ważne z punktu widzenia pomocy dla ludzi, którzy chcą wrócić do pracy, szukają zatrudnienia w nowym zawodzie lub borykają się z różnego rodzaju niepełnosprawnościami. Podsumowując podziękował przedstawicielom Komisji Europejskiej, Ministerstwa Inwestycji i Rozwoju, pozostałym instytucjom, a także partnerom, którzy w różny sposób wspierają działania podejmowane przez województwo.

1. Przyjęcie sprawozdania z realizacji Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój 2014 -2020 w 2018 roku oraz aktualny stan wdrażania Programu

Pan Łukasz Mikulec (Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju) omówił sprawozdanie z realizacji Programu w 2018 roku oraz zaprezentował aktualny stan wdrażania Programu (prezentacja stanowi załącznik numer 3 do protokołu).

Pani Judit Rozsa zwróciła uwagę, że osiągnięcie tak dużej liczby wskaźników wykonalności dla Programu stanowi znaczące osiągnięcie. Wskazała, że powyższe oznacza, że dostępna do wykorzystania stanie się 6% rezerwa środków. Zaznaczyła, że rezerwa ta nie zostanie uruchomiona wyłącznie dla Osi III PO WER. Jednocześnie podkreśliła, że pula środków pierwotnie przeznaczonych na tę oś zostanie realokowana do pozostałych osi priorytetowych. Kontynuując zwróciła szczególną uwagę na wyniki osiągnięte w Osi I PO WER. Stwierdziła, że są one wysoce satysfakcjonujące i pokazują ogrom pracy, który został włożony w wykorzystanie środków Europejskiego Funduszu Społecznego oraz inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych w działaniach prowadzonych przez Urzędy Pracy i Ochotnicze Hufce Pracy (OHP). Zauważyła, że osiągnięte wyniki pokazują, że poziom bezrobocia wśród ludzi młodych w Polsce spada. Przechodząc do Osi II i IV PO WER stwierdziła, że one również osiągnęły dobre wyniki podobnie jak pozostałe osie. Wyraziła nadzieję, że wypracowane w toku realizacji Programu dobre praktyki zostaną przeniesione na kolejny okres programowania. Następnie wskazała, że liczba zawieranych umów jest imponująca jednakże umowy te są zawierane na stosunkowo niewielkie kwoty. Zaproponowała żeby przemyśleć sposób, w jaki można by uprościć system, aby w przyszłości umowy były zawierane na większe kwoty. Wskazała, że powyższe z pewnością pozwoli na osiągnięcie jeszcze lepszych rezultatów. Kontynuując zauważyła, że Polska w porównaniu z innymi krajami osiąga na ogół ponadprzeciętne wyniki. Jednocześnie zasygnalizowała obawę Komisji w zakresie poziomu certyfikacji w Osiach II i III PO WER. Wyraziła nadzieję, że wyższy poziom kontraktacji przełoży się na wyższą certyfikację.

Odnosząc się do wypowiedzi przedstawicielki Komisji **pan Piotr Krasuski** (Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju) stwierdził, że liczba projektów i uproszczeń stanowi największe wyzwanie dla Europejskiego Funduszu Społecznego w Polsce. Zwrócił uwagę na wyzwanie, jakim jest pogodzenie z jednej strony ograniczonych możliwości administracyjnych do obsługi dziesiątek tysięcy projektów z ich osadzeniem lokalnym. Podkreślił, że od początku okresu programowania Instytucja Zarządzająca stawiała na kryterium potencjału społecznego. Oznacza to, że dofinansowanie nie było przyznawane instytucjom, które nie miały ani merytorycznie, ani terytorialnie nic wspólnego

z przedmiotem działania. Powyższe spowodowało, że projekty są mniejsze i potrzebna jest rzesza urzędników i tony papieru do ich obsługi. Następnie poinformował, że Ministerstwo zabiega na forum europejskim o to, żeby w nowym rozporządzeniu dla Europejskiego Funduszu Społecznego zaprojektowane zostały specyficzne rozwiązania, tzw. small project fant, czyli projekty parasolowe, grantowe. Powyższe umożliwi przekazanie większej puli środków na poziomie instytucja – beneficjent, które później zostaną przekierowane do mniejszych organizacji, które często realizują projekty skierowane do kilku czy nawet kilkunastu osób. Podkreślił, że w przypadku Europejskiego Funduszu Społecznego realizacja projektów na setki, czy tysiące ludzi nie jest zasadna, gdyż wsparcie powinno być szyte na miarę.

Pani Małgorzata Lelińska (Konfederacja Lewiatan) pogratulowała osiągniętych wyników. Następnie zapytała o kwestię wstrzymania certyfikacji wydatków dotyczących dotacji na podjęcie działalności gospodarczej oraz jakie ma to przełożenie na beneficjentów, którzy zrealizowali już swoje projekty. Odnosząc się do kwestii VAT zwróciła uwagę, że w Wytycznych w zakresie realizacji przedsięwzięć z udziałem środków Europejskiego Funduszu Społecznego w obszarze zdrowia na lata 2014-2020 pojawił się zapis mówiący o tym, że VAT dotyczący usług rozwojowych będzie niekwalifikowalny. Podkreśliła, że wejście w życie wskazanej zmiany stanowiłoby znaczącą rewolucję w tym obszarze. Mając na względzie powyższe zapytała, czy proponowana w Wytycznych zmiana będzie obejmowała wyłącznie usługi wspierane w ramach Bazy Usług Rozwojowych, czy też wszystkie usługi w obszarze adaptacyjności. Następnie zwróciła uwagę, że nie jest jasne, które projekty będą podlegały pod zmienione Wytyczne.

Pan Piotr Krasuski zauważył, że jeżeli chodzi o kwestię działalności gospodarczej jest to kwestia odzyskiwania VAT i zapisów rozporządzenia, w którym mowa jest o tym, że VAT jest niekwalifikowalny, o ile jest odzyskiwalny. Powyższe oznacza, że jeśli beneficjent posiada choćby potencjalną możliwość odzyskania VAT, to każdorazowo audyt Komisji uzna ten VAT za niekwalifikowalny. Wyjaśnił, że wskazana interpretacja uderzyła nie tylko w Program Operacyjny Wiedza Edukacja Rozwój, ale także, we wszystkie programy regionalne, w których udzielano dotacji na rozpoczęcie działalności gospodarczej. Kontynuując wskazał, że możliwość odzyskania płynności certyfikowania wydatków wymagała wprowadzenia stawek jednostkowych. Tym samym pod koniec ubiegłego roku zmienionymi Wytycznymi wprowadzono nowy sposób ryczałtowania i rozliczania dotacji w postaci stawki jednostkowej. Zaznaczył, że stawka ta została obniżona o kwestię VAT. Podkreślił, że wyliczono ją w oparciu o wcześniej udzielone dotacje, a więc na podstawie danych historycznych. Następnie, odnosząc się do projektów aktualnie realizowanych oraz tych, które realizowano w ubiegłym roku poinformował o korekcie finansowej zapłaconej na poczet wydatków niekwalifikowalnych. Podkreślił przy tym, że są to wydatki wycofane, które będzie można jeszcze raz zaangażować. Poinformował, że kwotę korekty pokrył budżet państwa a więc nie dotknęła ona budżetów samorządów województw. Stwierdził, że powyższe rozwiązało sprawę na ten moment jednak stawia pod znakiem zapytania zasadność prowadzenia tego typu operacji w nowym okresie programowania. Przechodząc do kwestii VAT należnego wyjaśnił, że tam gdzie środki publiczne stanowią dopłatę do ceny usługi wartość dotacji powinna zostać objęta VAT. Wskazał, że powyższe twierdzenie stanowi podstawę do wprowadzenia niekwalifikowalności VAT w usługach świadczonych

w ramach Bazy Usług Rozwojowych oraz podmiotowego systemu finansowania. Następnie zaproponował odłożenie dyskusji na temat konsekwencji tej zmiany na inne spotkanie.

Pani Elżbieta Wielg (Niezależny Samorządny Związek Zawodowy "Solidarność Solidarność") odniosła się do wskaźnika dotyczącego osób w niekorzystnej sytuacji społecznej ze względu na miejsce zamieszkania. Podniosła, że osoby zaznaczające w deklaracji, że zamieszkują obszar wiejski są automatycznie zaliczane do osób będących w niekorzystnej sytuacji społecznej. Wyjaśniła, że jest to o tyle niewłaściwe, że w efekcie beneficjent poświadcza w systemie SL2014 nieprawdę. Ujmuje taką osobę, jako osobę znajdującą się w niekorzystnej sytuacji, podczas gdy taka osoba najczęściej uważa, że fakt, że zamieszkuje obszar wiejski nie stanowi dla niej sytuacji niekorzystnej. Co więcej, w wyniku takie działania dochodzi do zniekształcenia obrazu wskaźnika. Mając na względzie powyższe zaproponowała zmianę wzoru deklaracji.

Pan Łukasz Mikulec potwierdził, że nie należy wszystkich osób z obszarów wiejskich traktować, jako osób będących w niekorzystnej sytuacji. Poinformował, że Ministerstwo dołoży wszelkich starań, aby ta forma zapisu nie pojawiła się w nowej perspektywie. Dodał, że na dzień dzisiejszy w projekcie rozporządzenia EFS plus nie zawarto tej kategorii. Następnie zwrócił się z apelem do przedstawicielek Komisji, aby w systemie zniesiona została walidacja, która nie pozwala przekazać raportu, w którym liczba osób z obszarów wiejskich przekracza liczbę osób znajdujących się w niekorzystnej sytuacji. Zaproponował, że Ministerstwo może zwrócić się do Komisji z prośbą o modyfikację tej definicji jeszcze w bieżącym okresie programowania, powołując się przy tym na spostrzeżenie pani Wielg.

Odwołując się do omawianego wskaźnika **pani Aleksandra Wąsik** (Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych) zapytała, jaka jest jego struktura. Następnie poprosiła o wyjaśnienie, co przyczyniło się do tak znacznego jego przekroczenia.

Pani Judit Rozsa zauważyła, że kluczową informacją dla Komisji jest to, do kogo, w jakiej formie oraz jakiej wielkości trafia oferowane wsparcie. Podkreśliła, że u podstaw leży tu założenie, że osoby mieszkające w miastach mają lepsze wsparcie ze strony usług społecznych od osób zamieszkujących tereny wiejskie. Kontynuując zgodziła się ze stwierdzeniem, że wskaźnik dotyczący sytuacji społecznej nie został właściwie sformułowany. Podkreśliła przy tym, że jeżeli robiona jest analiza wykonania, to wskaźniki powinny być dostosowane do rzeczywistości.

Pan Piotr Krasuski zwrócił uwagę, że sam fakt przynależności do wskaźnika nie zamazuje innych cech statystycznych. Podkreślił, że istnieje możliwość jego monitorowania w rozbiciu na grupy i podgrupy względem danych, które są zbierane zgodnie z załącznikiem numer 2 do rozporządzenia. Przechodząc do kwestii znaczącego nadwykonania wskaźnika stwierdził, że wynika ono najprawdopodobniej z błędu popełnionego na etapie planowania wskaźnika i/ lub przeszacowania kosztu jednostkowego. Jednocześnie zwrócił uwagę, że co do zasady zmiana wskaźnika pociąga za sobą zmianę finansową i odwrotnie.

Pan Marcin Tumanow (Business Centre Club) wyraził swój niepokój dotyczący poruszonych wcześniej kwestii związanych z VAT. Podkreślił, że partnerzy z niecierpliwością czekają na spotkanie w tym temacie.

Odnosząc się do osób z niepełnosprawnościami w projektach PO WER **pan Adam**

Zawisny (Stowarzyszenie Instytut Niezależnego Życia) zapytał czy w ramach przeprowadzonej ewaluacji udało się omówić przyczyny niskiej aktywności tych osób w projektach oraz czy planowane jest zwiększenie tej aktywności, a jeśli tak to, jakie działania zostaną podjęte w tym celu. Następnie poprosił o wskazanie, czy instytucja dysponuje danymi statystycznymi na temat tego, jaki procent osób z niepełnosprawnościami uczestniczył w działaniach prowadzonych w ramach Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych oraz jaki procent z nich znalazł w efekcie zatrudnienie. Kontynuując odniósł się do kwestii standardów usług opiekuńczych i asystenckich osób niesamodzielnych. Zapytał, w jaki sposób zostało wyliczone, że wskaźnik osiągnął poziom 300%. Następnie przeszedł do kwestii nazewnictwa związanej z osobami niesamodzielnymi. Wyraził obawę, że mimo aktualnego uregulowania tej kwestii w Wytycznych może mieć ona negatywny wpływ na działania projektowe. Wyraził nadzieję, że zostaną podjęte wszelkie działania, aby tak się nie stało. Następnie zasygnalizował chęć uczestniczenia środowiska w działaniach związanych z włączaniem osób z niepełnosprawnościami do działań publicznych i środków publicznych oraz funduszy unijnych.

Pan Piotr Krasuski wyjaśnił, że jeśli chodzi o włączenie osób z niepełnosprawnościami w pracę nad nową perspektywą finansową to ma to miejsce. Odnosząc się do strategii deinstytucjonalizacji poinformował, że prace w tym zakresie koordynuje Ministerstwo Zdrowia. Jednocześnie podkreślił, że podpisuje się pod apelem, aby w prace nad strategią włączane były środowiska, na które strategia ta będzie w przyszłości oddziaływała. Przechodząc do kwestii standardów języka wyjaśnił, że niekiedy niekonwencyjny język wynika wprost z zapisów programu operacyjnego. Jednocześnie przypomniał, że Program był przygotowywany w 2013 roku, czyli w momencie, w którym świadomość i wyczulenie na język konwencyjny nie znajdowały się jeszcze na tak wysokim poziomie. Zapewnił, że dołoży wszelkich starań, aby dokumenty w prace, nad którymi będzie zaangażowany spełniały najwyższe normy. Odnosząc się do pytania dotyczącego nadwykonanego wskaźnika wyjaśnił, że przyjęta wartość pośrednia wynosiła jeden, natomiast finalnie wypracowano 3 standardy usług opiekuńczych i asystenckich stąd też wskaźnik osiągnął tak znaczące nadwykonanie. Następnie odnosząc się do udziału osób z niepełnosprawnościami w projektach wskazał, że jest on zbyt niski i przy okazji przeglądu śródkresowego podjęta zostanie próba stworzenia nowych działań, które będą dedykowane w jakiejś mierze osobom z niepełnosprawnościami. Wskazał, że będą to działania w zakresie zatrudnienia osób z niepełnosprawnościami przygotowywane w ścisłej współpracy z członkami On Inclusion 14-20. Następnie poinformował, że szczegóły dotyczące ewaluacji zaprezentowane zostaną drugiego dnia posiedzenia. Podsumowując zwrócił uwagę na charakter Programu. Wskazał, że poza Osiami I i III PO WER dotyczy on również pewnych tematów o charakterze strukturalnym. Podkreślił, że nie jest to Program, który we wszystkich działaniach jest kierowany do szerokiego grona odbiorców.

Wobec braku dalszych głosów w dyskusji **pani Małgorzata Jarosińska-Jedynak** zaproponowała przejście do procedury głosowania nad przyjęciem uchwały w sprawie zatwierdzenia sprawozdania z realizacji Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój 2014 -2020 za rok 2018, opracowanego przez Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju. W głosowaniu wzięło udział 39 osób, z czego 33 osoby opowiedziały się za przyjęciem

uchwały, a 6 osób wstrzymało się od głosu. Tym samym uchwała numer 257 została przyjęta.

2. Zmiana Roczno Planu Działania na 2019 rok dla Osi II w zakresie kompetencji Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej – Działanie 2.9

Pani Małgorzata Mika (Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju) przedstawiła zmiany w Rocznym Planie Działania na 2019 rok dla Osi II w zakresie kompetencji Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej (prezentacja stanowi załącznik numer 4 do protokołu).

Pan Łukasz Domagała (Ogólnopolska Federacja Organizacji Pozarządowych) zapytał, z jakiego powodu w prace Komitetu Sterującego włączony został przedstawiciel Rady Dialogu Społecznego, nie zaś przedstawiciel Rady Działalności Pożytku Publicznego.

Pani Aneta Zaraś (Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej) wyjaśniła, że w trakcie warsztatów poprzedzających posiedzenie przedstawiciele partnerów społecznych zgłosili taki postulat i na tej podstawie rozszerzono skład Komitetu Sterującego o przedstawicieli partnerów społecznych z Rady Dialogu Społecznego.

Pan Łukasz Domagała zawnioskował o włączenie w Komitet Sterujący przedstawiciela Rady Działalności Pożytku Publicznego, jako ciała właściwego do tej sfery.

Pani Aneta Zaraś zasugerowała pozostawienie składu w aktualnym kształcie z uwagi na to, że kluczowym podmiotem jest tu Departament Ekonomii Społecznej i Solidarnej Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej. Podkreśliła, że konkurs jest skierowany do samorządów terytorialnych i tutaj dodatkowo włączono przedstawiciela Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego. Tym samym, w opinii pani Zaraś, aktualny skład zdaje się być właściwy.

Pan Łukasz Domagała dodatkowo umotywowował swój postulat. Następnie wskazał, że jeśli Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej odrzuca zgłoszoną kandydaturę to chciałby przegłosować ją, jako wniosek formalny.

Pani Aneta Zaraś zgodziła się na wpisanie do składu Komitetu Sterującego przedstawiciela Rady Działalności Pożytku Publicznego.

Wobec braku dalszych głosów w dyskusji **pani Małgorzata Jarosińska-Jedynak** zaproponowała przejście do głosowania nad przyjęciem uchwały w sprawie zmiany w Rocznym Planie Działania na 2019 rok dla Osi II, opracowanym przez Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej. W głosowaniu wzięło udział 38 osób, z czego 37 osób opowiedziało się za przyjęciem uchwały, a 1 osoba wstrzymała się od głosu. Tym samym uchwała numer 258 została przyjęta.

3. Roczny Plan Działania na 2019 rok dla Osi II w zakresie kompetencji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji

Pan Paweł Zdun (Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju) omówił Roczny Plan Działania na 2019 rok dla Osi II w zakresie kompetencji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji (prezentacja stanowi załącznik numer 5 do protokołu).

Pan Bogdan Bieniek (Związek Miast Polskich) zawnioskował, aby projekty: "Dostępność cyfrowa stron jednostek samorządu terytorialnego" oraz „Samorząd bez barier - kompetencje i procedury" mogły być realizowane i aby partnerzy rozumiani, jako Jednostki

Samorządu Terytorialnego zostali do nich dopuszczeni. Wyjaśnił, że w związku z tym, że celem obu projektów jest poprawa dostępności urzędów Jednostek Samorządu Terytorialnego dla osób z niepełnosprawnościami warto, aby jednostki te uczestniczyły w prowadzonych pracach. Podkreślił, że pierwszy etap prac, a więc budowa podjazdów i wind był etapem stosunkowo prostym, natomiast tutaj proponowane są bardzo dobre rozwiązania, które cechuje zdecydowanie większy stopień skomplikowania. Mając na względzie powyższe stwierdził, że należy dołożyć wszelkich starań, aby ograniczyć ryzyko błędu na etapie planowania.

Pani Małgorzata Jarosińska-Jedynak poprosiła o doprecyzowanie, jakiego rodzaju zadania wspomniani partnerzy mieliby realizować.

Pan Bogdan Bieniek wyjaśnił, że zadania zostały rozpisane w obydwu projektach. Wskazał, że w przypadku projektu Ministerstwa Cyfryzacji mogłoby to być, np. koordynowanie przez Jednostki Samorządu Terytorialnego prowadzonej diagnozy. Następnie zaproponował, aby wskazane jednostki, czuły się na równi z Ministerstwem odpowiedzialne za powodzenie prowadzonych przedsięwzięć.

Pan Adam Pietrasiewicz (Ministerstwo Cyfryzacji) potwierdził, że w projekcie przewidziano zadanie dotyczące diagnozy obecnego stanu. Podkreślił, że jest ona niezbędna do wykonania drugiego zadania dotyczącego dostępnych szablonów stron internetowych. Nadmienił, że tworząc to zadanie planowano powierzenie realizacji takiej diagnozy jednostce, która będzie w stanie przeprowadzić badania na wybranej próbie najbardziej potrzebujących jednostek. Podkreślił, że absolutnie niezbędne byłoby tu wsparcie Jednostek Samorządu Terytorialnego, ale propozycja włączenia ich w realizację tego działania wymaga głębszego zastanowienia.

Pani Małgorzata Jarosińska-Jedynak zaproponowała, że w zaistniałej sytuacji dużo korzystniejszym i łatwiejszym do przeprowadzenia rozwiązaniem byłoby powołanie dedykowanego tym projektom Komitetu Sterującego.

Pan Jacek Zadrożny (Ministerstwo Cyfryzacji) potwierdził, że powołanie Komitetu Sterującego jest bardzo dobrym pomysłem. Jednocześnie wyraził obawę, o liczbę podmiotów, które zrzeszają tego typu jednostki, aby w efekcie nie okazało się, że Komitet będzie składał się wyłącznie z tego rodzaju podmiotów.

Pani Małgorzata Jarosińska-Jedynak rozwiała wątpliwości przedmówcy w zakresie liczby podmiotów zrzeszających Jednostki Samorządu Terytorialnego. Następnie wskazała, że przedstawiciele Ministerstwa z przyjemnością włączą się w prace prowadzone przez ten Komitet.

Pan Andrzej Trzęsiara (Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji) stwierdził, że w zaistniałej sytuacji korzystniejsza byłaby formuła Komitetu, nie zaś formalne partnerstwo. Zwrócił uwagę, że w przypadku ministerstwa, które reprezentuje projekt powinno poprzedzić ogłoszenie konkursu. Tym samym proces włączenia w projekt formalnego partnerstwa spowodowałoby znaczące przesunięcie wyznaczonych terminów, co z kolei mogłoby spowodować wejście projektu w ścieżkę krytyczną. Przechodząc do kwestii Komitetu Sterującego zaproponował, aby jako alternatywę rozważyć przeniesienie dyskusji na forum Grupy roboczej Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego. Podkreślił, że

prorowadzenie dyskusji w ramach istniejących ciał jest dużo bardziej efektywne. Wskazał również, że żadne działania nie powinny być podejmowane bez konsultacji z Jednostkami Samorządu Terytorialnego.

Pan Adam Zawisny stwierdził, że ze względu na stopień instytucjonalizacji współpracy w przypadku Grupy roboczej Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego korzystniejszym rozwiązaniem wydaje się być powołanie dedykowanego Komitetu Sterującego.

Wobec braku dalszych głosów w dyskusji **pani Małgorzata Jarosińska-Jedynak** zaproponowała przejście do głosowania nad przyjęciem uchwały w sprawie zatwierdzenia szczegółowych kryteriów wyboru projektów zawartych w Rocznym Planie Działania na 2019 rok dla Osi II, opracowanym przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji. W głosowaniu wzięło udział 40 osób, z czego 35 osób opowiedziało się za przyjęciem uchwały, a 5 osób wstrzymało się od głosu. Tym samym uchwała numer 259 została podjęta.

4. Zmiana Rocznego Planu Działania na 2019 rok dla Osi V w zakresie kompetencji Ministerstwa Zdrowia

Pani Małgorzata Mika przedstawiła prezentację dotyczącą zmiany Rocznego Planu Działania na 2019 rok dla Osi V w zakresie kompetencji Ministerstwa Zdrowia (prezentacja stanowi załącznik numer 6 do protokołu).

Pani Małgorzata Iwanicka-Michałowicz (Ministerstwo Zdrowia) wskazała, że jedna z uwag zgłoszonych przez Konfederację Lewiatan dotyczyła kwestii wyboru jednego ośrodka w województwie lub maksymalnie na dwa województwa w odniesieniu do trzech planowanych konkursów w zakresie programów profilaktycznych. Poinformowała, że zasada ta zostanie ujęta w dokumentacji naboru. Następnie odnosząc się do kwestii rozszerzenia katalogu beneficjentów (projektodawców) o podmioty, które posiadają umowę w zakresie ambulatoryjnej opieki specjalistycznej wskazała, że z uwagi na charakter tych projektów oraz zapisy Szczegółowego Opisu Osi Priorytetowych takie działanie nie jest na tę chwilę zasadne. Wyjaśniła, że w ramach projektów pilotażowych mają zostać wypracowane rozwiązania, które mogłyby być upowszechnione na niższym szczeblu wdrażania programów profilaktycznych. Przechodząc do uwagi dotyczącej rozszerzenia katalogu potencjalnych projektodawców, którzy będą mogli wziąć udział w projekcie poinformowała, że Konfederacja Lewiatan proponowała, aby jednym z beneficjentów/partnerów w projekcie była organizacja świadczeniodawców, która skupia podmioty podstawowej opieki zdrowotnej. Następnie stwierdziła, że w opinii Ministerstwa Zdrowia lista partnerów, którą proponowano w ramach fiszki projektowej, uwzględnia zapotrzebowanie merytoryczne i organizacyjne tego projektu. Podkreśliła, że jednym z jego głównych celów jest wypracowanie modelu podnoszenia jakości opieki w ramach podstawowej opieki zdrowotnej. Tym samym, w opinii Ministerstwa Zdrowia, udział partnerów w takiej koncepcji projektu jest niezasadny.

Pani Joanna Charytonowicz (Komisja Europejska) zapytała, w jaki sposób zapewniona zostanie trwałość rezultatów tego projektu.

Pani Małgorzata Mika wyjaśniła, że zgodnie z założeniami, w projekcie przewidziano

kamień milowy związany z upowszechnianiem, wdrożeniem efektów wypracowanych w ramach tego projektu.

Wobec braku dalszych głosów w dyskusji **Pani Małgorzata Jarosińska- Jedynak** zaproponowała przejście do głosowania nad przyjęciem uchwały w sprawie zmiany w Rocznym Planie Działania na 2019 rok dla Osi V, opracowanym przez Ministerstwo Zdrowia. W głosowaniu wzięło udział 41 osób, z czego 35 osób opowiedziało się za przyjęciem uchwały, 1 osoba za jej odrzuceniem, a 5 osób wstrzymało się od głosu. Tym samym uchwała numer 260 została przyjęta.

5. Zmiana Rocznego Planu Działania na 2019 rok dla Osi II w zakresie kompetencji Ministerstwa Edukacji Narodowej

Pan Paweł Zdun wygłosił prezentację dotyczącą zmiany Rocznego Planu Działania dla Osi II w zakresie kompetencji Ministerstwa Edukacji Narodowej (prezentacja stanowi załącznik numer 7 do protokołu).

Pan Marcin Tumanow poprosił o wskazanie powodu, dla którego dwa projekty konkursowe zostały przełożone na kolejne posiedzenie.

Pan Jan Kosiński-Gortych (Ministerstwo Edukacji Narodowej) wyjaśnił, że powodem przełożenia wspomnianych konkursów na posiedzenie wrześnie było ustalenie podjęte w trakcie warsztatów poprzedzających posiedzenie. W toku warsztatów ustalono, że idea konkursów jest słuszna jednak pojawiło się wiele pytań dotyczących szczegółowych uwarunkowań, które mają wpływ na to, w jaki sposób konkursy te będą realizowane. Tym samym, w celu właściwego przygotowania materiałów do dyskusji nad wspomnianymi szczegółami podjęto decyzję o wyłączeniu wspomnianych konkursów z agendy posiedzenia. Podkreślił, że temat powróci w trakcie warsztatów poprzedzających kolejne posiedzenie Komitetu.

Odnosząc się do wskaźnika Lifelong Learning, któremu ma służyć to działanie **pani Aleksandra Wąsik** wyraziła obawę, że przygotowane programy kursów nie dotrą do osób zainteresowanych. Podkreśliła, że brakuje tu powiązania pomiędzy przygotowaniem tych programów, a dotarciem z nimi do grupy docelowej.

Pan Marek Lewiński (Ministerstwo Edukacji Narodowej) poinformował, że w obecnej chwili Ministerstwo Edukacji Narodowej jest na etapie sporządzania opisu przedmiotu zamówienia, by wszelkie produkty, które zostały lub zostaną wytworzone ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego były w pełni promowane i rozpoznawalne. Zaznaczył, że kolejne kroki mające na celu zwiększenie przekazywania informacji oraz stopnia rozpoznawalności poszczególnych działań będą podejmowane także w kolejnych latach. Wskazał, że środki przewidziane na ten cel obejmują kwotę blisko 2 mln złotych i zostaną przeznaczone zarówno na kampanie internetowe, jak i telewizyjne.

Wobec braku dalszych głosów w dyskusji **pani Małgorzata Jarosińska- Jedynak** zaproponowała przejście do procedury głosowania nad przyjęciem uchwały w sprawie zmiany w Rocznym Planie Działania na 2019 rok dla Osi II, opracowanym przez Ministerstwo Edukacji Narodowej. W głosowaniu wzięło udział 41 osób, z czego 32 osoby opowiedziały się za przyjęciem uchwały, 1 osoba za jej odrzuceniem, a 8 osób wstrzymało się od głosu. Tym samym uchwała numer 261 została przyjęta.

6. Zmiana Roczного Planu Działania na 2019 rok dla Osi III w zakresie kompetencji Narodowego Centrum Badań i Rozwoju

Pan Paweł Zdun omówił zmianę Roczного Planu Działania na 2019 dla Osi III w zakresie kompetencji Narodowego Centrum Badań i Rozwoju (prezentacja stanowi załącznik numer 8 do protokołu).

Pani Małgorzata Lelińska odniosła się do kryterium dostępu numer 2 w konkursie dotyczącym rozwoju kadr dla sektora usług dla biznesu w Działaniu 3.1 PO WER (nawiązanie formalnej współpracy, z co najmniej jednym przedsiębiorcą z sektora usług dla biznesu przed podpisaniem umowy o dofinansowanie projektu). Stwierdziła, że mowa jest tu nie o partnerstwie w projekcie tylko o współpracy. Tym samym zwróciła uwagę na kolizję wskazanego zapisu z treścią Wytycznych w zakresie kwalifikowalności wydatków w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności na lata 2014-2020. Następnie wyjaśniła, że w trakcie warsztatów wskazano, że pomimo tego, że taka współpraca jest wymagana kryteriami na etapie realizacji projekt może się zdarzyć – w zależności od tego, jaka będzie wysokość zaangażowania takiego przedsiębiorcy – że należałoby go ponownie wybrać procedurą, na przykład rozeznaniem rynku lub procedurą konkurencyjną. Powyższe, w opinii pani Lelińskiej, stanowi dla uczelni duże wyzwanie, by z jednej strony nawiązać formalną współpracę z przedsiębiorcą, aby móc wykazać go we wniosku o dofinansowanie, a następnie wybrać go formalnie w procedurze. Podsumowując, poprosiła o wskazanie rozwiązania, które umożliwi podjęcie działań zgodnych równocześnie z projektem oraz wskazanymi Wytycznymi.

Pan Piotr Krasuski wyjaśnił, że we wskazanym kryterium chodzi o nawiązanie współpracy pomiędzy uczelnią, a przedsiębiorcą na rzecz, którego będzie realizowany proces kształcenia, który będzie w przyszłości lub jest obecnie inwestorem współpracującym z uczelnią. Następnie zauważył, że jest to formuła poza funduszowa, ponieważ nie wynika z niej jakiegokolwiek finansowe zaangażowanie przedsiębiorstwa w realizację projektu. Podkreślił przy tym, że w tej sytuacji nie ma zastosowania procedura naboru do zawarcia umowy partnerskiej, czyli umowy o współpracy. Tym samym uczelnia może podjąć współpracę z tym, z kim zdecyduje.

Pani Małgorzata Lelińska zwróciła uwagę, że w projekcie założono, że przedsiębiorca zostanie włączony w realizację wszystkich zaplanowanych w projekcie elementów wsparcia wskazanych w kryterium dostępu numer 4. W związku z powyższym poprosiła o potwierdzenie, że w tej sytuacji (z punktu widzenia projektu) przedsiębiorca angażuje się w realizację działań bezkosztowo. Następnie doprecyzowała, że chodzi o fakt, że w projekcie mogą wystąpić jakieś koszty po stronie przedsiębiorcy i one mogą zsumować się do kwoty, która wymaga zastosowania jakiejś formalnej procedury.

Pan Piotr Krasuski potwierdził, że tego rodzaju koszty mogą wystąpić, ale nie muszą. Podkreślił, że instytucja tego nie wymaga. Następnie odnosząc się dla przykładu do organizacji staży dla studentów tych kierunków wskazał, że staże te są wyłączone z zasady konkurencyjności. Tym samym uczelnia może przekazać środki na organizację staży poza trybem konkurencyjnym i poza procedurami wynikającymi z Wytycznych. Jednocześnie zauważył, że może zaistnieć sytuacja, że zaangażowanie przedsiębiorcy będzie wymagało

przekazania mu środków finansowych. Wyjaśnił, że w tej sytuacji następuje wejście w tryb zlecenia lub partnerstwa. Podkreślił, że w obu tych trybach należy zastosować określone procedury konkurencyjne. Podsumowując zwrócił uwagę, że omawiane kryterium nie przesądza o takiej sytuacji, gdyż mają w nim zastosowanie zasady ogólne. Jednocześnie stwierdził, że jeśli zajdzie konieczność przepływu środków, to wtedy można na przykład powołać współpracujące przedsiębiorstwo na partnera w projekcie.

Pani Małgorzata Jarosińska-Jedynak potwierdziła, że istnieje możliwość zastosowania trybu zgodnie z ustawą wdrożeniową o wyborze partnera, który będzie finansowo partycypował w kosztach.

Odnosząc się do projektu dotyczącego projektowania uniwersalnego **pani Joanna Charytonowicz** stwierdziła, że dla Komisji nie są jasne powody odstąpienia Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego od realizacji projektu pozakonkursowego w ramach, którego pierwotnie przewidziano opracowanie modeli projektowania uniwersalnego. Dodała, że nie jest jasne również to dlaczego to Narodowe Centrum Badań i Rozwoju miałyby być odpowiedzialne za opracowanie tych modeli, podczas gdy nie ma ono w tym zakresie modelu kompetencyjnego. Podkreśliła, że w opinii Komisji zmiana ta nie powinna być procedowana w trakcie bieżącego posiedzenia, o czym Komisja informowała już w trakcie warsztatów. Przechodząc do konkursu dotyczącego rozwoju kadr dla sektora usług dla biznesu odniosła się do kryterium dostępu numer 3 (Wnioskodawca zapewnia, że co najmniej 30% absolwentów uczelni, którzy zostali objęci wsparciem w projekcie podjęło zatrudnienie w ciągu 6 miesięcy od zakończenia kształcenia). Poinformowała, że w opinii Komisji poziom efektywności zatrudnieniowej znajduje się na zbyt niskim poziomie. Zwróciła uwagę, że obowiązkowe partnerstwo lub współpraca z przedsiębiorcami z danego sektora, mogłyby pomóc w osiągnięciu większego poziomu efektywności zatrudnieniowej w pożądanym sektorze. Podsumowując stwierdziła, że niezasadne jest zatwierdzanie i wdrażanie projektu z tak niskimi planowanymi rezultatami.

Pan Piotr Krasieński (Narodowe Centrum Badań i Rozwoju) wyjaśnił, że w przypadku konkursu dotyczącego projektowania uniwersalnego doszło do rezygnacji z opracowania modeli w drodze projektu pozakonkursowego na rzecz modeli opracowanych pod kierunkiem Narodowego Centrum Badań i Rozwoju. Wyjaśnił, że Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego może zlecać Narodowemu Centrum Badań i Rozwoju, jako swojej agencji wykonawczej, jakiekolwiek zadania. Tym samym nie dochodzi tu do naruszenia monopolu kompetencyjnego Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego w zakresie prowadzenia polityki dotyczącej szkolnictwa wyższego. Następnie wskazał, że realizacja projektu w trybie pozakonkursowym rządzi się swoimi prawami i wymaga poświęcenia znacznej ilości czasu na przygotowanie projektu, jego realizację, odebranie i ostateczne zatwierdzenie przez instytucję pośredniczącą. Szybszą i nie mniej skuteczną formą działania jest zatem zlecenie opracowania modeli specjalnemu zespołowi powołanemu przez Narodowe Centrum Badań i Rozwoju. Należy bowiem pamiętać, że na podstawie ustawy o Narodowym Centrum Badań i Rozwoju, dyrektor tej jednostki ma prawo do powoływania zespołów eksperckich, których zdaniem może być między innymi opracowanie tego typu modeli. Kontynuując w odniesieniu do minionej perspektywy finansowej zwrócił uwagę, że pod kierownictwem Narodowego Centrum Badań i Rozwoju (w ścisłej współpracy z Ministerstwem Nauki i Szkolnictwa Wyższego) powstawały już tego typu

modele, które były opracowywane przez najlepszych ekspertów w branży. Podsumowując wskazał, że prawdopodobnie najlepsi eksperci w zakresie projektowania uniwersalnego opracowują obecnie wspomniane modele w ramach zespołu powołanego przez Narodowe Centrum Badań i Rozwoju, tak, aby konkurs mógł zostać zgodnie z planem ogłoszony we wrześniu. Przechodząc do kwestii zatrudnialności wyjaśnił, że uczelnie nie działają jak agencje zatrudnienia, a ich ostateczny wpływ na to, gdzie i w jakiej branży student znajdzie zatrudnienie jest znikomy. Podkreślił, że nie można wykluczyć, że student mimo wszystko wybierze zatrudnienie w branży nie związanej z branżami wskazanymi w fiszce konkursowej. Następnie poinformował, że zatrudnialność w sensie ogólnym, bez konkretnego wskazywania branż będących przedmiotem konkursu, została określona w odpowiednim kryterium dostępu. Kwestia zatrudniania w ramach usług dla biznesu została z kolei przeniesiona na poziom kryteriów premiujących. Tym samym uczelniom bardziej opłaca się przygotowywanie projektów, w ramach, których zatrudnialność będzie mogła zostać odnotowana w sektorze usług dla biznesu. Podkreślił przy tym, że na podstawie danych historycznych zastosowano tu mechanizm polegający na rozszerzeniu definicji zatrudnialności o umowy cywilno-prawne oraz samozatrudnienie. Zwrócił uwagę, że forma umowy cywilno-prawnej stanowi wciąż najlepszą formę umowy do tego, by student podjął zatrudnienie jeszcze w trakcie studiów. Jednocześnie wskazał, że w pierwszej edycji konkursu ograniczenie zatrudnialności do kwestii umowy o pracę stanowiło solidną barierę wejścia dla wielu uczelni.

Odnosząc się do konkursu dotyczącego uniwersalnego projektowania **pan Adam Zawisny** zapytał, czy można w nim ująć stwierdzenie, że działania muszą zostać sporządzone w oparciu o modelowe rozwiązania opracowane we współpracy ze środowiskiem, czy reprezentatywnymi organizacjami osób z niepełnosprawnościami.

Pan Piotr Krasiński, w odwołaniu do konkursu pod tytułem „Dostępna uczelnia” prowadzonego w podobnej formule wskazał, że w konkurs ten byli zaangażowani zarówno przedstawiciele środowiska, jak i organizacji pozarządowych oraz eksperci. Tym samym podzielił pogląd przedmówcy w zakresie kształtu proponowanej współpracy. Jednocześnie zwrócił uwagę, że wprowadzanie tego rodzaju zapisów w warunkach konkursu nie będzie miało przełożenia na wydatkowania pomocy publicznej, a może spowodować zamglenie dokumentu. Następnie zadeklarował, że prace będą prowadzone w sposób partnerski i włączający wszystkich interesariuszy.

Pani Małgorzata Jarosińska- Jedynak potwierdziła zasadność zastosowania takiej formuły współpracy.

Pan Piotr Krasiński poinformował, że w najbliższym czasie Narodowe Centrum Badań i Rozwoju wystosuje do wszystkich zainteresowanych w tym zakresie stosowną informację mailową. Podkreślił, że w dalszym etapie ustalony zostanie sposób i forma współpracy, tak, aby głos wszystkich zainteresowanych opracowywaniem tych modeli był słyszalny.

Wobec braku dalszych głosów w dyskusji **pani Małgorzata Jarosińska- Jedynak** zaproponowała przejście do głosowania nad przyjęciem uchwały w sprawie zmiany w Rocznym Planie Działania na 2019 rok dla Osi III, opracowanym przez Narodowe Centrum Badań i Rozwoju. W głosowaniu wzięło udział 41 osób, z czego 33 osoby opowiedziały się za przyjęciem uchwały, 1 osoba za jej odrzuceniem, a pozostałe

7 osób wstrzymało się od głosu. Tym samym uchwała numer 262 została przyjęta.

7. Zmiana Rocznego Planu Działania na 2019 rok dla Osi II w zakresie kompetencji Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości

Pani Małgorzata Mika omówiła zmianę Rocznego Planu Działania na 2019 dla osi II w zakresie kompetencji Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości (prezentacja stanowi załącznik numer 9 do protokołu).

Pani Małgorzata Lelińska zabrała głos w kwestii konkursu „Dostępność szansą na rozwój”. Wskazała, że partnerzy społeczni są absolutnie za tego rodzaju działaniami oraz włączaniem przedsiębiorców w realizację działań w programie Dostępność Plus. Następnie stwierdziła, że patrząc na założenia oraz planowane efekty tego konkursu należy uznać, że jest on przedwcześnie. Podkreśliła, że w trakcie warsztatów poprzedzających posiedzenie nie wypracowano żadnych konkluzji w tym zakresie. Zdaniem partnerów krokiem poprzedzającym omawiany konkurs powinno być z jednej strony wykazanie twardych danych w tym obszarze (na przykład pokazanie, w jakich branżach technologie asystujące i kompensacyjne mogą wpływać na zwiększenie dostępności produktów, czy usług dla osób ze specjalnymi potrzebami), za pomocą których można by skłonić przedsiębiorców do uczestnictwa w tego rodzaju szkoleniach. Natomiast z drugiej strony upowszechnienie tematu w taki sposób, aby pobudzić myślenie o poszerzaniu rynku w kierunku zaspokajania potrzeb osób ze szczególnymi potrzebami. Doprecyzowała, że chodzi o to, aby w takim działaniu przedsiębiorstwo upatrywało szansy na swój rozwój oraz na rozwój działań innowacyjnych. Kontynuując wskazała, że skala przedsięwzięcia wydaje się być przeszacowana i zachodzi obawa, że nie zostaną osiągnięte efekty w postaci trwałych zmian w przedsiębiorstwach. W związku z powyższym zaproponowała, aby rozpocząć od działań diagnostycznych, a następnie wzmocnić je działaniami upowszechniającymi. Następnie krótko odniosła się do kwestii niekwalifikowalności VAT, jako szansy na zwiększenie dostosowania projektu do indywidualnych potrzeb odbiorców. Podsumowując stwierdziła, że pomysł jest bardzo dobry, jednak w dalszym ciągu wymaga dopracowania.

Pan Piotr Krasuski zwrócił uwagę, że na początku roku Rada Europejska przyjęła dyrektywę dotyczącą dostępności („European Accessibility Act”), która musi w ciągu trzech lat zostać zaimplementowana do polskiego porządku prawnego. Powyższe oznacza, że za 2,5 roku, czyli w 2021 roku wejdą w życie przepisy, na które wszystkie sklepy internetowe w Polsce muszą być gotowe. Tym samym, nie zgodził się z opinią przedmówczyni, jakoby konkurs był przedwcześnie. Następnie odnosząc się do kwestii wykorzystania pomocy technicznej, jako wsparcia dla konkursu poinformował, że jest ono możliwe jednak w ograniczonym zakresie. Wyjaśnił, że z uwagi na liczne zobowiązania wynikające między innymi z założeń wspomnianej dyrektywy, programu operacyjnego oraz Programu Dostępność Plus znaczące opóźnienie rozpoczęcia konkursu nie jest możliwe. Podsumowując zaproponował organizację odrębnego spotkania w tym temacie, aby wspólnie wypracować pewien model wsparcia być może połączony z jakąś kampanią świadomościową.

Pan Marcin Tumanow stwierdził, że w opinii partnerów społecznych wspomniany konkurs nie stanowi odpowiedzi na zdefiniowane potrzeby. Jednocześnie potwierdził, że partnerzy są świadomi pewnych ograniczeń natury prawnej jednak na dzień dzisiejszy mają problem

z komunikacją z przedsiębiorcami. Podkreślił, że brak jest tu jakiegokolwiek wiedzy na temat świadomości rynku związanej z nieuchronnością nadchodzących zmian. Przestrzegł, że na drodze do sukcesu mogą stać również niezwykle wyśrubowane wskaźniki ilościowe w tym konkursie. Zwrócił uwagę, że w trakcie warsztatów wypracowano pewien wariant pośredni tego konkursu zakładający aktywną rekrutację, aby działania świadomościowe stały się elementem tego projektu. Nie zmienia to jednak faktu, że projekt należałoby wzmocnić działaniami poprzedzającymi jego rozpoczęcie. W tym miejscu raz jeszcze podkreślił, że aby zrobić grunt dla wskazanej inicjatywy należy podjąć działania świadomościowe i analityczne. Ponadto zwrócił uwagę, że przewidziane w konkursie nakłady finansowe są niewystarczające, aby uzyskać satysfakcjonujące nakłady merytoryczne. Podsumowując stwierdził, że wskazany konkurs może stanowić dobry początek, jeśli zostanie spozycjonowany, jako działanie edukujące rynek. Zastrzegł przy tym, że na tym działaniu nie można poprzestać.

Pan Piotr Krasuski wyjaśnił, że w konkursie chodzi o proces budowania świadomości w przedsiębiorstwach na temat zbliżających się wyzwań polegających z jednej strony na wchodzących w życie nowych regulacjach prawnych, a z drugiej na starzeniu się społeczeństwa. Zwrócił uwagę na zwiększające się zapotrzebowanie na produkty i usługi dedykowane lub dostosowywane do potrzeb tej grupy docelowej. Następnie wskazał, że jest otwarty na szeroko rozumiany dialog jednak apeluje o nie odpuszczanie tego konkursu na obecnym etapie. Podkreślił, że nawet, jeśli nie zakończy się on pełnym sukcesem to dostarczy pierwszych doświadczeń i wniosków, których na dzień dzisiejszy brakuje. Wskazał przy tym, że rzetelne badanie rynku w ujęciu przekrojowym, międzysektorowym trwałoby około roku. Stwierdził, że można je prowadzić równolegle, nie powinno się natomiast uzależniać od niego rozpoczęcia działań.

Pan Adam Zawisny podzielił poglądy przedmówcy. Następnie uzupełnił je o dwie kwestie. Po pierwsze zwrócił uwagę na potrzebę faktycznych działań, które są asystujące i kompensujące, a więc usług zapewniających działania. Wskazał, że mogą to być usługi innowacyjne, ale też wdrożenia pewnych elementów tych usług tak, aby zapewnić wszystkim równoprawny dostęp. Po drugie, odniósł się do potrzeby zwiększenia dostępności usług mainstreamowych. Kontynuując stwierdził, że wskazane komponenty można by jeszcze dopracować. Zwrócił uwagę, że zgodnie z treścią fiszki, niektóre zapisy będą możliwe do dookreślenia na poziomie regulaminu konkursu. Wskazał, że takim elementem do uzupełnienia może być zapis dotyczący trenerów z niepełnosprawnością. Wyjaśnił, że pogramy szkoleń powinny być aktywne, włączające tak, aby uczestnicy szkoleń mogli spojrzeć na problem z innej perspektywy. Podkreślił przy tym, że programy szkoleń powinny być możliwie najwyższej jakości. Zaproponował żeby były one na którymś, z etapów konsultowane lub omawiane z grupą osób zaznajomionych z tematem oraz z osobami z niepełnosprawnościami.

Pan Marcin Tumanow podzielił się spostrzeżeniem w zakresie rozumienia pojęcia dostępności. Wskazał, że w jego opinii położenie głównego nacisku na niepełnosprawność stanowi działanie zawężające. Ponadto zwrócił uwagę, że na dzień dzisiejszy brak jest rozeznania, kto mógłby być trenerem i jak liczna jest grupa trenerów, którzy mogliby spełnić warunki konkursowe i pracować z biznesem. Następnie zwrócił uwagę, że w trakcie warsztatów padła odpowiedź na drugie pytanie. Wskazał, że liczba projektów, którą

przewiduje się do dofinansowania odpowiada liczbie ekspertów dostępnych na rynku, którzy mogliby zaangażować się w te projekty. Powyższe oznaczałoby stu procentowe zaangażowanie wszystkich ekspertów dostępnych na rynku, którzy spełniają kryteria wskazane przez Polską Agencję Rozwoju Przedsiębiorczości. Podsumowując stwierdził, że takie założenia są mało realne.

Pan Adam Zawisny potwierdził, że zdaje sobie sprawę, że w dostępności nie chodzi wyłącznie o osoby z niepełnosprawnościami. Jednocześnie zwrócił uwagę na funkcjonowanie kryteriów takich jak na przykład „użytkownik ekstremalny”. Wyjaśnił, że dopasowanie do niego różnych usług oznacza, że każdy inny obywatel będzie mógł z nich korzystać. Podkreślił, że środowiska osób z niepełnosprawnościami pręźnie działają na rzecz tego, żeby uniwersalne projektowanie było faktycznie uniwersalne dla wszystkich.

Pani Joanna Nowakowska (Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości) poinformowała, że Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości wdrażając inne programy operacyjne borykała się z podobnymi wątpliwościami. Jako przykład podała działania w zakresie Dostępności Plus dla przedsiębiorców realizowane w ramach Programu Operacyjnego Innowacyjny Rozwój. Wskazała, że tu również zachodziła obawa, czy jest to dobry moment na realizację tych działań. Podkreśliła, że również w tym przypadku brakowało danych analitycznych. Niemniej jednak po pierwszych rundach konkursów okazało się, że na konkursy, które zostały ogłoszone na 30 mln zł wpłynęły (bezpośrednio od przedsiębiorców) wnioski o dofinansowanie na kwotę 55 mln zł. Tym samym bezpośrednio w dwóch rundach konkursowych bierze udział 110 przedsiębiorców. Na tej podstawie stwierdziła, że jest coraz bardziej przekonana o tym, że należy jak najszybciej rozpocząć adekwatne działania zaplanowane w Programie Operacyjnym Wiedza Edukacja Rozwój. Następnie poparła stanowisko Instytucji Zarządzającej w kwestii kampanii dotyczącej Programu Dostępność Plus. Jednocześnie zaapelowała o nie opóźnianie działań dotyczących szkoleń i doradztwa dla przedsiębiorców w tym zakresie. Przechodząc do pytania dotyczącego programów szkoleniowych poinformowała, że wyniki ewaluacji działań realizowanych przez Polską Agencję Rozwoju Przedsiębiorczości są bardzo dobrze oceniane przez przedsiębiorców. Poparła także stwierdzenie, że założenia programów szkoleniowych muszą być konsultowane z ekspertami.

Pani Judit Rozsa zwróciła uwagę, że dyskusja w tym punkcie koncentrowała się przede wszystkim na projekcie „Dostępność – szansą na rozwój”. Wskazała, że Komisja z satysfakcją odnotowała jego realizację jednakże wiele rzeczy wciąż pozostaje do zrobienia. Dodała, że również w jej opinii projekt powinien zostać wdrożony jak najszybciej. Zaznaczyła przy tym, że nie wszystkie firmy powinny być beneficjentami projektu. Następnie zwróciła uwagę, że pierwsza część projektu dotycząca szkoleń jest korzystna i przydatna dla wielu użytkowników. Podkreśliła, że dzięki niej firmy będą miały okazję zrozumieć z jakimi zobowiązaniami przyjdzie im się zmierzyć oraz jakie szanse biznesowe się przed nimi otworzą. Kontynuując stwierdziła, że niezasadne wydaje się organizowanie dużej kampanii informacyjnej, natomiast mile widziane i wspierane przez Komisję będą działania promocyjne związane z projektami. Następnie doprecyzowała, że Komisja jest przeciwna finansowaniu długotrwałych kampanii ze względu na nienajlepsze doświadczenia związane z ich efektywnością. W opinii Komisji, korzystniejsze jest zintegrowanie tych działań z projektem. Zasygnalizowała również, że należy zwrócić szczególną uwagę na ryzyko

polegające na tym, że szkolenia będą kolidowały z innymi oferowanymi programami.

Pani Małgorzata Jarosińska- Jedynak ponownie podkreśliła, że niezwłoczne podjęcie działań byłoby najkorzystniejsze dla Programu. Tym samym zaproponowała, aby przyjąć uchwały przedłożone do zatwierdzenia przez Komitet Monitorujący. Zapowiedziała również, że w celu rozwiązania ewentualnych wątpliwości Ministerstwo będzie organizowało spotkania przed konkursami. Ponadto poinformowała, że jeśli zajdzie taka potrzeba, to na wrześniowym posiedzeniu kwestia dostępności zostanie doprecyzowana.

Pan Marcin Tumanow poprosił o wyjaśnienie, w jaki sposób w obecnym trybie partnerzy mają rozmawiać o swoich aktywnościach w odniesieniu do kwestii edukacji, czy analityki, które należałoby równolegle poprowadzić.

Pani Małgorzata Lelińska poprosiła o przesunięcie procedowania nad wskazanym konkursem na wrześniowe posiedzenie Komitetu Monitorującego.

Pani Joanna Nowakowska zwróciła uwagę, że Komisja zasygnalizowała potrzebę realizacji w ramach tego projektu działań aktywnych, które w drodze dyskusji, która miała miejsce w trakcie warsztatów poprzedzających posiedzenie, zostały ujęte w fiszce konkursu.

Pan Piotr Krasuski zaproponował organizację spotkania, w trakcie którego przedyskutowaliby kwestię działań poprzedzających konkurs oraz po części działań, które można by realizować równolegle z tym konkursem, z wykorzystaniem środków pomocy technicznej Programu. Wskazał, że jeśli w trakcie spotkania zidentyfikowane zostaną jakieś kwestie wymagające zmiany w warunkach konkursu lub kryteriach, to zmiana ta zostanie dokonana w trakcie wrześniowego posiedzenia. Jednocześnie zapewnił, że konkurs nie zostanie ogłoszony przed wrześniem. Przechodząc do kwestii zaangażowania partnerów w działania stwierdził, że zdecydowanie popiera to założenie, jednak nie chciałby, aby w negatywny sposób przełożyło się ono na propozycję przedłożoną do zatwierdzenia Komitetu. Wskazał, że jeśli wymaga ona modyfikacji, to zostanie zmodyfikowana, ale nie będzie pisana na nowo.

Pani Małgorzata Jarosińska- Jedynak zapytała, czy przedstawione przez Dyrektora Krasuskiego rozwiązanie jest akceptowalne.

Pani Joanna Nowakowska potwierdziła, że tak.

Pani Elżbieta Wielg zauważyła, że proponowane działania są niespójne z logiką, którą posługiwano się przez ostatnie kilka lat. Przypomniała, że w przypadku projektów Ministerstwa Edukacji Narodowej tego rodzaju dyskusje kończyły się kilkukrotnym odłożeniem w czasie głosowania nad fiszkami. Obecnie natomiast postuluje się o przyjęcie fiszki, następnie jej poprawę i ponowne przyjęcie. Podkreśliła, że nic nie stoi na przeszkodzie, by to głosowanie przełożyć na wrzesień. Jednocześnie zwróciła uwagę, że wszystkie instytucje należy traktować jednakowo, aby Ministerstwo Edukacji Narodowej nie czuło się dyskryminowane.

Pani Joanna Nowakowska przedstawiła swój punkt widzenia. Wskazała, że jedna strona odnosi się do działań promocyjnych, druga zaś do zmienionych zapisów Wytocznych w zakresie kwalifikowalności wydatków w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności na lata

2014-2020. Następnie zwróciła uwagę, że jeśli chodzi o ten konkurs, to jedyną szansą na realizację założonych działań promocyjnych jest ich ujęcie w kosztach pośrednich. Wyjaśniła, że stąd wzięta się wypracowana w trakcie warsztatów propozycja działań aktywizujących, rekrutacyjnych, uświadamiających w ramach tej aktywnej rekrutacji. Podkreśliła, że do wrześniowego posiedzenia Komitetu Monitorującego nie ma możliwości wypracowania żadnych działań związanych z promocją w ramach kryteriów, które można by wprowadzić dodatkowo do tego konkursu.

Pani Małgorzata Jarosińska- Jedynak potwierdziła poprawność toku rozumowania pani Nowakowskiej. Jednocześnie poinformowała, że żadna instytucja nie jest dyskryminowana. Następnie sprostowała, że w kosztach pośrednich nie są ukryte koszty związane z promocją, ale są zawarte koszty promocyjne. Podsumowując zaapelowała o umożliwienie przegłosowania tego punktu.

Pani Małgorzata Lelińska zawnioskowała o rozdzielenie głosowania. Następnie doprecyzowała, że chodzi o przegłosowanie w jednym punkcie konkursu „Dostępność – szansą na rozwój”, a w drugim pozostałych zmian.

W związku z przyjęciem wniosku formalnego pani Lelińskiej, **pani Małgorzata Jarosińska- Jedynak** zaproponowała przejście do głosowania nad przyjęciem uchwały w sprawie zmian w Rocznym Planie Działania na 2019 dla Osi II, opracowanym przez Polską Agencję Rozwoju Przedsiębiorczości (Działanie 2.21 – „Dostępność – szansą na rozwój”). W głosowaniu wzięło udział 40 osób, z czego 25 osób opowiedziało się za przyjęciem uchwały, 9 osób za jej odrzuceniem, a 6 osób wstrzymało się od głosu. Tym samym uchwała numer 263 została przyjęta. Następnie Przewodnicząca Komitetu Monitorującego zaproponowała przejście do głosowania nad przyjęciem uchwały w sprawie zmian w Rocznym Planie Działania na 2019 rok dla Osi II, opracowanym przez Polską Agencję Rozwoju Przedsiębiorczości (pozostałe zmiany). W głosowaniu wzięło udział 39 osób, z czego 25 osób opowiedziało się za przyjęciem uchwały, 2 osoby za jej odrzuceniem, a 12 osób wstrzymało się od głosu. Tym samym uchwała numer 264 została przyjęta. Na zakończenie Przewodnicząca oddała głos panu Wojciechowi Drabko.

Pan Wojciech Drabko (Polska Izba Firm Szkoleniowych) poinformował, że jest koordynatorem kampanii społecznej pod tytułem „Dni uczenia się dorosłych”. Wyjaśnił, że została ona zainicjowana przez Polską Izbę Firm Szkoleniowych, a jest realizowana przy wsparciu i pomocy wielu instytucji, takich jak: Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju, Ministerstwo Edukacji Narodowej, Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Konfederacja Lewiatan, Fundacja Rozwoju Systemu Edukacji, Instytut Badań Edukacyjnych, Uniwersytet Warszawski i tym podobne. Następnie wskazał, że kampania ruszyła i będzie realizowana pomiędzy 15 września, a 15 października 2019 roku. Poinformował, że ma ona zasięg ogólnokrajowy i na dzień dzisiejszy obejmuje 30 wydarzeń, począwszy od dużych konferencji, targów, warsztatów oraz dni otwartych, przez szkolenia, różnego rodzaju wydarzenia online, seminaria, webinaria oraz artykuły w internecie. Tym samym zachęcił zgromadzonych do wzięcia w niej udziału oraz rozdystrybuowania informacji na jej temat w reprezentowanych środowiskach. Wskazał również, że kampania ma na celu pokazanie jak wiele różnych form edukacji pozaformalnej i nieformalnej jest w zasięgu ręki.

Pani Małgorzata Jarosińska-Jedynak podziękowała uczestnikom za uwagę i zakończyła pierwszy dzień posiedzenia.

II dzień posiedzenia – środa, 19 czerwca 2019 roku

Pani Małgorzata Jarosińska-Jedynak powitała uczestników w drugim dniu posiedzenia.

1. Prezentacja wyników i rekomendacji z Badania efektów wsparcia realizowanego na rzecz osób młodych w ramach PO WER

Pan Daniel Kiewra (Instytut Badań Strukturalnych) omówił wyniki przeprowadzonego badania ewaluacyjnego (prezentacja stanowi załącznik numer 10 do protokołu).

Pani Cinzia Masina (Komisja Europejska) zapytała o rodzaje umów, jakie są zawierane z pracownikami.

Pan Daniel Kiewra wskazał, że 72% zawieranych umów to umowy o pracę na czas nieokreślony. Następnie doprecyzował, że zdarzają się również umowy na czas określony, umowy próbne podpisywane na okres 3 miesiące, po którym zawierane są lub powinny być zawierane umowy na czas nieokreślony. Zwrócił uwagę, że kwestie te są szczegółowo regulowane przez kodeks pracy. Kontynuując wyjaśnił, że umowa na czas nieokreślony spełnia wszystkie kryteria opodatkowania, czyli podlega wszystkim obciążeniom podatkowym po stronie pracownika i pracodawcy. Przechodząc do kwestii osób samozatrudnionych wyjaśnił, że w tym przypadku była to własna działalność gospodarcza lub kontrakt, który mógł w niektórych przypadkach spełniać kryteria wynikające z kodeksu pracy. Zwrócił uwagę, że wspomniane samozatrudnienie mogło spełniać znamiona umowy o pracę, ponieważ było realizowane dla jednej firmy, rozliczana była jedna faktura pod kierownictwem jednego pracodawcy, w miejscu przez niego wyznaczonym. Jednocześnie poinformował, że w trakcie badania nie rozstrzygano, czy samozatrudnienie nosiło znamiona zwyczajnej umowy o pracę.

Pani Dorota Korczyńska (Związek Województw Rzeczypospolitej Polskiej) przypomniała, że przed posiedzeniem przekazała trzy uwagi dotyczące materiału ewaluacyjnego, które zostały opracowane przez Wojewódzki Urząd Pracy w Krakowie. Wskazała, że dotyczyły one rekomendacji numer 13,14 oraz 23. Następnie poprosiła ewaluatora o odniesienie się do nich.

Pani Małgorzata Jarosińska-Jedynak poinformowała, że rekomendacje zostaną omówione w dalszej części posiedzenia. Tym samym zaproponowała przejście do omawiania wyników badania.

Pani Małgorzata Lelińska wskazała, że w omówionej prezentacji zasygnalizowano, że kobiety nie tylko dwa razy rzadziej zakładały działalność gospodarczą ale także rzadziej wiedziały o możliwości otrzymania dotacji na ten cel. Zapytała, czy wskazana rozbieżność pomiędzy płciami była w jakiś sposób weryfikowana i czy po stronie realizatorów projektów znalazło się jakieś ukryte założenie, że kobiety mogą nie być zainteresowane tym wsparciem.

Pan Daniel Kiewra poinformował, że metoda badawcza, którą posłużono się w trakcie realizacji ewaluacji wykluczała możliwość zadania dużej liczby szczegółowych pytań ze względu na czas, który należałoby poświęcić na tę aktywność. Wyjaśnił, że respondentom

zadano proste pytanie, z którego miało w sposób jednoznaczny wynikać, czy dana osoba wiedziała o możliwości otrzymania dotacji na założenie działalności gospodarczej, czy też nie. Podkreślił, że w trakcie ewaluacji nie weryfikowano powodów wspomnianej niewiedzy, co oznacza, że pytanie nie zostało uszczegółowione w tym zakresie. Stwierdził, że tego rodzaju doszczegółowienie mogłoby okazać się istotne z punktu widzenia badania, gdyż mogłoby częściowo zmienić wnioski z niego płynące. Zasygnalizował, że należałoby je uwzględnić w kolejnym badaniu ewaluacyjnym.

Pani Małgorzata Jarosińska-Jedynak potwierdziła, że w kolejnym badaniu ewaluacyjnym należy uwzględnić pytanie dotyczące powodu wspomnianej niewiedzy.

Pani Małgorzata Lelińska wyraziła wątpliwość dotyczącą sposobu zadania tego pytania. Wskazała, że z dużą dozą pewności można stwierdzić, że osoba, która nie wiedziała o wsparciu będzie miała problem z udzieleniem odpowiedzi na pytanie, dlaczego o tym wsparciu nie wiedziała. Zasugerowała, żeby do tej kwestii podejść od drugiej strony, czyli zapytać osoby, które wiedziały o wsparciu, skąd zaczerpnęły tego rodzaju informację.

Pani Małgorzata Jablecka-Kiluk (Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju) omówiła rekomendacje programowe wynikające z II raportu tematycznego (prezentacja stanowi załącznik numer 11 do protokołu).

Pani Dorota Korczyńska na prośbę pani Jableckiej-Kiluk powtórzyła zgłoszoną wcześniej uwagę dotyczącą rekomendacji numer 13. Wskazała, że zaproponowano wprowadzenie stawki jednostkowej w projektach Ochotniczych Hufców Pracy i w związku z tym pojawiła się propozycja, aby rozszerzyć sposób wdrożenia. Tym samym zaproponowano wprowadzenie wskazanej stawki także w projektach pozakonkursowych Powiatowych Urzędów Pracy.

Pani Małgorzata Jablecka-Kiluk poinformowała, że aktualnie w projektach realizowanych przez Wojewódzki Urząd Pracy w Rzeszowie prowadzony jest pilotaż takiego narzędzia. Stwierdziła, że dopiero po jego przeprowadzeniu podjęta zostanie ostateczna decyzja dotycząca możliwości rozpowszechniania wykorzystania tego narzędzia szerzej. Podkreśliła przy tym, że uwaga pani Korczyńskiej jest tu jak najbardziej brana pod uwagę. Następnie powróciła do omawiania kolejnych zawartych w prezentacji rekomendacji wynikających z raportu.

Odnosząc się do rekomendacji numer 14 **pani Dorota Korczyńska** zwróciła uwagę, że intencją autorów uwagi dotyczącej wskazanej rekomendacji było to, że nie zgadzali się oni z zapisem w sposobie wdrożenia, który mówi o tym, że bony szkoleniowe nie stanowią rozwiązania zidentyfikowanego problemu. Podkreśliła, że w opinii podmiotu, który wdraża bony szkoleniowe i uważa, że sprawdzają się one, jako forma wsparcia chodzi bardziej o kwestię sformułowania zapisu, nie zaś o usztywnienie zasad, zgodnie z którym bony miałyby być jedyną formą aktywizacji.

Pani Małgorzata Jablecka-Kiluk podsumowała uwagę zgłoszoną do rekomendacji numer 14. Stwierdziła, że postuluje ona o delikatne przeformułowanie istniejącego zapisu, natomiast nie wpływa ona na merytoryczną stronę rekomendacji ani sposobu jej wdrażania, zatem pozostaje bez zmian. Następnie ponownie powróciła do omawiania prezentacji.

Pani Dorota Korczyńska na prośbę prelegentki powtórzyła uwagę dotyczącą rekomendacji

numer 23. Podkreśliła, że jest to uwaga bardzo praktyczna ze względu na to, że wskaźnik odnosi się do kwalifikacji, a nie do kompetencji. Wskazała, że w tym miejscu zaczynają pojawiać się rozbieżności. Wyjaśniła, że jeśli w naturalny sposób beneficjenci będą dążyli w stronę realizacji wsparcia, które opierałoby się na zdobywaniu kompetencji (co jest łatwiejsze), to w efekcie powstanie problem z uzyskaniem realnych efektów wdrażania środków. Podkreśliła, że powyższe budzi obawę środowiska. Stwierdziła tym samym, że rekomendacja numer 23 wymaga przemyślenia.

Pan Łukasz Mikulec zabrał głos w kwestii rekomendacji numer 23. Wskazał, że instytucja interpretuje tę rekomendację w odmienny sposób. Wyjaśnił, że zakładane jest, że ewaluator po rozmowach z uczestnikami projektów i z beneficjentami stwierdził, że wystąpił problem w postaci małej oferty szkoleń prezentowanych uczestnikom projektu ze względu na to, że część z nich nie kończy się uzyskaniem kwalifikacji. Podkreślił, że w tej kwestii instytucja zgadza się z ewaluatorem. Następnie zwrócił uwagę, że zaprezentowany sposób wdrożenia rekomendacji wynika z zapisów Wytycznych w zakresie realizacji przedsięwzięć z udziałem środków Europejskiego Funduszu Społecznego w obszarze rynku pracy na lata 2014-2020. Poinformował, że we wskazanych Wytycznych określono, że każde szkolenie realizowane w obszarze rynku pracy powinno kończyć się uzyskaniem kwalifikacji lub kompetencji. Tym samym stwierdził, że kwestia wskaźnika jest czymś odrębnym. Podkreślił, że w 2017 roku, przy okazji zmiany Programu, instytucja podjęła próbę negocjacji tego wskaźnika z Komisją Europejską. Negocjacje zakończyły się niepowodzeniem, co oznacza, że wskaźnik nie został rozszerzony o kompetencje. Jednocześnie wskazał, że wspomnianą zmianę udało się wprowadzić w województwie kujawsko-pomorskim. Zapowiedział tym samym, podjęcie kolejnej próby zmiany wskaźnika przy okazji przeglądu śródkresowego. Poinformował, że w przypadku, gdy negocjacje zakończą się ponownym niepowodzeniem powyższe będzie stanowiło uzasadnienie dla niezrealizowania tego wskaźnika. Ponadto instytucja będzie równolegle prezentowała wskaźniki dotyczące kompetencji. Oznacza to, że w sprawozdaniach rocznych oraz wyjaśnieniach dotyczących ewentualnego niezrealizowania wskaźnika na kwalifikacje, który osiągnął aktualnie poziom 15%, będą prezentowane dane dotyczące odsetka osób, które nabyły kompetencje w wyniku realizacji projektu.

Pani Dorota Korczyńska odniosła się do rekomendacji numer 11. Zwróciła uwagę, że z prezentacji wynika, że Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej nie wyraziło zgody na wydłużenie okresu realizacji projektów do półtora roku. W związku z powyższym poprosiła o potwierdzenie, czy dobrze rozumie, że pomimo zatwierdzenia rekomendacji przez Komitet Monitorujący nie będzie ona realizowana.

Pan Łukasz Mikulec poinformował, że część województw realizuje obecnie projekty półtoraroczne. Wskazał, że to, na co Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej nie wyraziło zgody, to sposób zarządzania Funduszem Pracy i jego limity. Następnie wyjaśnił, że to, że system zarządzania rocznego znajduje się na poziomie Powiatowego Urzędu Pracy nie uniemożliwia realizacji projektów półtorarocznych. Wymaga natomiast zwiększonego wysiłku po stronie zarządzania finansowego na poziomie Powiatowych Urzędów Pracy. Wskazał, że system ten działa z sukcesem w województwach małopolskim i podlaskim. Tym samym, Instytucja Zarządzająca zawrze w zaleceniach dotyczących kryteriów wyboru projektów dla Osi I na 2020 rok kwestię realizacji projektów

półtorarocznych. Powyższe ma umożliwić utrzymanie ciągłości wsparcia dla uczestników projektów, przez co najmniej jeden pełny rok kalendarzowy. Jednocześnie wskazał, że projekty półtoraroczne mają się z założenia na siebie nakładać tak, aby zachowana została również ciągłość przepływu środków.

Pani Joanna Charytonowicz omówiła uwagi Komisji do przedstawionych rekomendacji. W pierwszej kolejności odniosła się do rekomendacji numer 8. Wskazała, że chodzi o zapisy, które ograniczają wsparcie dla osób w przedziale wiekowym od 18 do 24 lat, które zostały zarejestrowane i przekroczyły okres 4 miesięcy od czasu rejestracji. Stwierdziła, że tego rodzaju interpretacja zapisów Programu jest, co najmniej zastanawiająca. Wskazała, że jeżeli faktycznie wprowadzają one tego rodzaju ograniczenie, to Komisja jest otwarta na ich uelastycznienie. Następnie przypomniała, że co prawda, zgodnie z ideą gwarancji dla młodzieży, wsparcie dla osób młodych powinno zostać zapewnione w ciągu 4 miesięcy od ich zarejestrowania, jednak intencją Komisji nie było to, aby osoby po przekroczeniu tego okresu nie otrzymywały w ogóle wsparcia. Przechodząc do rekomendacji odnoszących się do kwestii uelastycznienia wsparcia (rekomendacje 12-14) wskazała, że są to rekomendacje, na które Komisja bardzo liczy i które powinny zostać wdrożone tak szybko, jak to będzie możliwe. Następnie poinformowała, że Komisja z zaskoczeniem przyjmuje fakt, że na obecnym etapie realizacji Programu w dalszym ciągu występują problemy związane z brakiem odpowiedniego poziomu indywidualizacji oferowanego wsparcia. Wskazała, że zorientowanie na realizację projektów powinno zostać niezwłocznie zastąpione orientacją na zindywidualizowanie pomocy. Następnie zwróciła uwagę, że Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej rozważa możliwość wprowadzenia zmian do ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Podkreśliła, że Komisja popiera to działanie, gdyż może ono pozytywnie wpłynąć na poprawę jakości oferowanego wsparcia.

Odnosząc się do rekomendacji numer 8 **pan Piotr Krasuski** wyraził zadowolenie z otwartości na zmiany postawy Komisji. Jednocześnie zwrócił uwagę, co również ma zostać poruszone w trakcie zbliżającego się przeglądu śródkresowego, że przytoczony zapis Programu jest sztywny. Wyjaśnił, że jest w nim mowa o tym, że osoby, które są wspierane ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego, w trybie publicznych służb zatrudnienia muszą być, czy są obsługiwane w ciągu 4 miesięcy. Podkreślił, że powyższe zostało wpisane w Program na życzenie Komisji w 2014 roku. Tym samym wskazał, że pole interpretacji w tym zakresie jest niewielkie. Następnie zapewnił, że Instytucja Zarządzająca planuje przeformułować powyższe zapisy. Wskazał, że w Programie jest ich więcej. Jako przykład podał rekomendacje dotyczące CSR w zakresie umów krótkoterminowych, umów cywilno-prawnych, które wykluczają z możliwości finansowania ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego formy wsparcia inne niż preferowane. Zwrócił także uwagę na zapis, zgodnie z którym osobom wspieranym w ramach gwarancji dla młodzieży, w ramach pośrednictwa pracy nie będą oferowane oferty na umowach cywilno-prawnych. Powyższe oznacza, że w przypadku braku odpowiedniej oferty takiej osobie nie oferuje się żadnego wsparcia ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego, mimo że można by zaoferować jej ofertę na umowę cywilno-prawną, która umożliwiłaby chociażby zdobycie cennego doświadczenia zawodowego. Podsumowując wskazał, że przy zbliżającym się przeglądzie śródkresowym Instytucja Zarządzająca planuje weryfikację wszystkich

newralgicznych zapisów Programu. Podkreślił, że służą one, co prawda słusznym intencjom, jednak w niektórych przypadkach są zbyt rygorystycznie zapisane. Zwrócił uwagę, że należy mówić o pierwszeństwie tych form, jednak dopuszczać również inne rozwiązania tak, aby podejście nie było zero-jedynkowe.

Wobec braku dalszych głosów w dyskusji **pani Małgorzata Jarosińska-Jedynak** zaproponowała przejście do głosowania nad przyjęciem uchwały w sprawie przyjęcia rekomendacji wynikających z badania ewaluacyjnego pn. „Badanie efektów wsparcia realizowanego na rzecz osób młodych w ramach PO WER” - II raport tematyczny. W głosowaniu wzięły udział 34 osoby, z czego 29 osób opowiedziało się za przyjęciem uchwały, 3 osoby za jej odrzuceniem, a 2 osoby wstrzymały się od głosu. Tym samym uchwała numer 265 została przyjęta.

Pani Małgorzata Jablecka-Kiluk omówiła rekomendacje programowe wynikające z IV raportu wskaźnikowego (prezentacja stanowi załącznik numer 11 do protokołu).

Pan Norbert Pruszanowski (Związek Rzemiosła Polskiego) odniósł się do rekomendacji numer 3 – promowanie informacji o możliwości założenia własnej działalności w ramach projektów zarówno wśród kobiet, jak i mężczyzn. Stwierdził, że wskazana rekomendacja stanowi nic nie mówiący ogólnik, który mógłby skłonić kogoś do wysnucia błędnego wniosku, że dotychczasowe działania były ukierunkowane w większym stopniu na mężczyzn. Podkreślił, że gdyby taki zapis znalazł się we wniosku o dofinansowanie, to nie spotkałby się z przychylnością oceniających. W związku z powyższym zapytał, czy istnieje możliwość doprecyzowania tej rekomendacji.

Pani Małgorzata Jablecka-Kiluk wyjaśniła, że sposób formułowania rekomendacji zależy od wykonawcy badania. Podkreśliła, że instytucja zlecająca badanie może się z taką rekomendacją zgodzić lub nie i ewentualnie zmodyfikować sposób jej wdrożenia. Następnie zwróciła uwagę na wniosek, który znalazł się na slajdzie nad rekomendacją. Wskazała, że z jego treści w jednoznaczny sposób wynika, że wskazana informacja częściej trafiała do mężczyzn, niż do kobiet. Podkreśliła, że, mimo że takie stwierdzenie nie napawa optymizmem, to jednak taki jest wynik zrealizowanego przez wykonawcę badania.

Pan Piotr Krasuski stwierdził, że powyższe oznacza, że zrealizowane dotychczas kampanie i działania informacyjne były w sposób niewystarczający skierowane do grupy, wobec której rezultat jest w pewien sposób dyskryminujący. Poinformował, że wniosek z przeprowadzonych działań jest taki, że podejmując kolejne inicjatywy w tym zakresie, należy zastanowić się, w jakim stopniu te działania powinny być kierowane do kobiet. Wyjaśnił, że z tego właśnie wynika ogólny charakter zaprezentowanej rekomendacji.

Pan Krzysztof Mnich (Fundacja Biznes i Prawo) zwrócił uwagę na relację nakład – rezultat. Wskazał, że w przypadku kobiet, które zaangażowały się w tę inicjatywę, to znacznie większy odsetek z nich otrzymał dotację, niż miało to miejsce w przypadku mężczyzn. Podkreślił, że sam również realizuje projekty tego typu i kobiety zdecydowanie nie są w nich pomijane, czy dyskryminowane. Wskazał, że w jego opinii, informacja dociera do wszystkich z jednakową skutecznością.

Pan Łukasz Domagała postulował, aby w rekomendacji pojawiło się niwelowanie barier adekwatnych do tych dwóch grup. Zwrócił uwagę, że bardzo często w dokumentacji pojawia

się wskazanie „kobiet i mężczyzn”, co na późniejszym etapie nie ma faktycznego przełożenia na działania, czyli niwelowanie barier.

Pan Piotr Krasuski przypomniał, że z uwagi na zewnętrzny charakter ewaluacji instytucja nie ma możliwości ingerowania w treść rekomendacji. Wskazał, że Komitet może je w całości przyjąć lub odrzucić. Jednocześnie zauważył, że to, na czym należałoby się skupić i co pozostawia pewne pole do manewru, to sposób wdrożenia tych rekomendacji. Zaproponował, aby poruszona przez pana Domagałę kwestia barier, jako bardzo słuszny wniosek, została rozpisana właśnie na tym poziomie.

Pani Joanna Charytonowicz odniosła się do rekomendacji numer 1, czyli objęcia wsparciem osób bezrobotnych, którym przyznano profil III. Podkreśliła, że odrzucenie tej rekomendacji wynika ze sposobu jej sformułowania odnoszącego się do zapisów, które przestają być aktualne. Następnie zwróciła uwagę na wniosek płynący z tej rekomendacji, zgodnie, z którym wśród uczestników projektów Powiatowych Urzędów Pracy występuje relatywnie niewielki udział osób posiadających niższe wykształcenie. Wskazała, że powyższe w dalszym ciągu stanowi problem. Podkreśliła, że rekomendację sformułowano niejako na podstawie przypuszczenia, czy prawdopodobieństwa, że wsparciem w ramach Programu nie są objęte osoby zakwalifikowane do III profilu. Zasygnalizowała również, że w dalszym ciągu brak jest rozwiązania tego problemu, czy też odpowiedzi na pytanie, co powoduje taki stan rzeczy. Mając na względzie, że rekomendacja numer 1 została odrzucona zapytała, czy planowana jest realizacja jakichś działań wzmacniających wsparcie dla osób z niższym wykształceniem. Następnie podkreśliła rangę rekomendacji numer 4 odnoszącej się do zapewnienia większego udziału w projektach osób biernych zawodowo niezarejestrowanych w urzędach pracy. Zwróciła uwagę, że odsetek tych osób w Polsce znacząco przewyższa odsetek osób, które zostały objęte wsparciem. Tym samym zaapelowała o skupienie działań na dotarciu do grup najtrudniejszych.

Odnosząc się do uwagi dotyczącej rekomendacji numer 1 **pan Piotr Krasuski** zaznaczył, że profilowanie wynika z kształtu ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Wyjaśnił, że dotychczas wprowadzała ona trzy profile i ten III profil osób był wyłączony ze wsparcia Publicznych Służb Zatrudnienia oraz kierowany na formy aktywizacji społecznej przez system pomocy społecznej. Stąd też udział osób ujętych w III profilu był jak do tej pory marginalizowany. Podkreślił, że osoby te nie były odbiorcami wsparcia oferowanego ze środków krajowych, czy też europejskich przez Powiatowe Urzędy Pracy. Następnie zwrócił uwagę, że sytuacja ta ulegnie zmianie wraz z wejściem w życie w dniu 1 lipca zmienionej wersji wskazanej ustawy, zgodnie, z którą profilowanie zostanie zniesione. Przechodząc do uwagi odnoszącej się do rekomendacji numer 4 wskazał, że wsparciu tego typu służą działania konkursowe, które są realizowane równolegle do działań Publicznych Służb Zatrudnienia. Następnie poinformował, że Instytucja Zarządzająca zabiega obecnie w Ministerstwie Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej o nowelizację ustawy w kierunku umożliwienia Publicznym Służbom Zatrudnienia, Powiatowym Urzędem Pracy obejmowania wsparciem ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego również tych grup. Podkreślił, że aktualnie Powiatowe Urzędy Pracy realizują swoje działania w trybie pozakonkursowym i nie ma wątpliwości, że robią to dobrze. Jednocześnie wskazał, że są to instytucje posiadające duży potencjał oraz poziom wyspecjalizowania, który należałoby wykorzystać w konkursach na działania pozaustawowe. Zauważył również, że na dzień dzisiejszy na

przeszkodzie tych działań pozostaje artykuł 109 ustawy, który Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej obiecało zmienić.

Wobec braku dalszych głosów w dyskusji **pani Małgorzata Jarosińska-Jedynak** zaproponowała przejście do głosowania nad przyjęciem uchwały w sprawie przyjęcia rekomendacji wynikających z badania ewaluacyjnego pn. „Badanie efektów wsparcia realizowanego na rzecz osób młodych w ramach PO WER” - IV raport wskaźnikowy. W głosowaniu wzięło udział 35 osób, z czego 28 osób opowiedziało się za przyjęciem uchwały, a 7 osób wstrzymało się od głosu. Tym samym uchwała numer 266 została przyjęta.

2. Sprawy różne

Pani Małgorzata Jarosińska-Jedynak poinformowała, że kolejne posiedzenie Komitetu Monitorującego odbędzie się w dniach 17-18 września 2019 roku, w Poznaniu.

Pani Judit Rozsa zawiadomiła, że na stronie internetowej Komisji Europejskiej zamieszczone zostały materiały dotyczące innowacji społecznych. Poprosiła, aby członkowie Komitetu się z nimi zapoznali oraz rozpowszechnili je w środowiskach, które reprezentują.

Pan Łukasz Domagała poprosił o wyjaśnienie, w jaki sposób będą przebiegały prace związane ze zbliżającym się przeglądem śródkresowym.

Pani Małgorzata Lelińska doprecyzowała, że chodzi o to, kiedy pojawią się propozycje, które będzie można skonsultować w ramach reprezentowanego środowiska.

Pan Piotr Krasuski poinformował, że aktualnie instytucja pracuje nad propozycjami zmian w Programie. Podkreślił, że nie będą to zmiany znaczące, a jedynie porządkujące. Następnie wskazał, że w sierpniu odbędą się warsztaty poprzedzające wrześniowe posiedzenie Komitetu, które będą stanowiły doskonałą okazję do przedyskutowania proponowanych zmian w Programie.

Na zakończenie drugiego dnia posiedzenia **pani Małgorzata Jarosińska-Jedynak** prosiła uczestników o wypełnienie ankiety ewaluacyjnej. Następnie podziękowała wszystkim za uczestnictwo w spotkaniu i zamknęła drugi dzień posiedzenia.

Opracowano na zlecenie Sekretariatu KM PO WER

Akceptował: Pan Piotr Krasuski, Dyrektor Departamentu Europejskiego Funduszu Społecznego, Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju
Zastępca Przewodniczącej Komitetu Monitorującego PO WER

Załączniki:

1. Lista osób biorących udział w XXIII posiedzeniu KM PO WER
2. Przyjęty porządek obrad
3. Przyjęcie sprawozdania z realizacji Programu w 2018 roku oraz aktualny stan wdrażania Programu
4. Zmiana Rocznego Planu Działania na 2019 rok dla Osi II w zakresie kompetencji Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej – Działanie 2.9
5. Roczny Plan Działania na 2019 rok dla Osi II w zakresie kompetencji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji
6. Zmiana Rocznego Planu Działania na 2019 rok dla Osi V w zakresie kompetencji Ministerstwa Zdrowia
7. Zmiana Rocznego Planu Działania na 2019 rok dla Osi II w zakresie kompetencji Ministerstwa Edukacji Narodowej
8. Zmiana Rocznego Planu Działania na 2019 rok dla Osi III w zakresie kompetencji Narodowego Centrum Badań i Rozwoju
9. Zmiana Rocznego Planu Działania na 2019 rok dla Osi II w zakresie kompetencji Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości
10. Prezentacja wyników Badania efektów wsparcia realizowanego na rzecz osób młodych w ramach PO WER
11. Prezentacja rekomendacji programowych wynikających z II raportu tematycznego oraz z IV raportu wskaźnikowego

Załącznik numer 1 - Lista osób biorących udział w XXIII posiedzeniu KM PO WER

Przedstawiciele strony rządowej:

1. Pani Małgorzata Jarosińska-Jedynak – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Inwestycji i Rozwoju
2. Pan Piotr Krasuski - Dyrektor Departamentu Europejskiego Funduszu Społecznego, Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju
3. Pani Małgorzata Mika – Zastępca Dyrektora Departamentu Europejskiego Funduszu Społecznego, Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju
4. Pan Rafał Laskowski - Departament Koordynacji Wdrażania Funduszy Unii Europejskiej, Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju
5. Pani Aneta Zaraś - Zastępca Dyrektora Departamentu Wdrażania Europejskiego Funduszu Społecznego, Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej
6. Pani Małgorzata Iwanicka-Michałowicz - Zastępca Dyrektora Departamentu Oceny Inwestycji, Ministerstwo Zdrowia
7. Pan Dariusz Juszczynski - Departament Oceny Inwestycji, Ministerstwo Zdrowia
8. Pan Andrzej Trzęsiera - Zastępca Dyrektora Departamentu Administracji Publicznej, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji
9. Pan Krzysztof Motyk - Zastępca Dyrektora Departamentu Społeczeństwa Obywatelskiego, Kancelaria Prezesa Rady Ministrów
10. Pani Aleksandra Siemianowska – Zastępca Dyrektora Departamentu Strategii i Funduszy Europejskich, Ministerstwo Sprawiedliwości
11. Pan Marek Lewiński - Dyrektor Departamentu Funduszy Strukturalnych, Ministerstwo Edukacji Narodowej
12. Pan Jan Kosiński-Gortych - Departament Funduszy Strukturalnych, Ministerstwo Edukacji Narodowej
13. Pan Piotr Krasiński - Dyrektor Działu Rozwoju Kadry Naukowej, Narodowe Centrum Badań i Rozwoju
14. Pani Justyna Witek – Dział Rozwoju Kadry Naukowej, Narodowe Centrum Badań i Rozwoju
15. Pani Edyta Sznajder – Dyrektor Departamentu Rozwoju Kadr w Przedsiębiorstwach, Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości
16. Pan Jarosław Pawlak - Naczelnik Wydziału Projektów Europejskiego Funduszu Społecznego, Centrum Projektów Europejskich
17. Pani Ewa Swędrowska-Dziankowska – Departament Handlu i Współpracy Międzynarodowej, Ministerstwo Przedsiębiorczości i Technologii
18. Pani Monika Lewandowska - Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi

19. Pan Andrzej Kurkiewicz - Zastępca Dyrektora Departamentu Innowacji i Rozwoju, Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego
20. Pan Jarosław Siebielec - Departament Instytucji Płatniczej, Ministerstwo Finansów
21. Pani Anna Grzechnik-Wołoszuk - Przedstawiciel Pełnomocnika Rządu do spraw Równego Traktowania

Przedstawiciele strony samorządowej:

1. Pani Ewa Fijałkowska - Wojewódzki Urząd Pracy w Łodzi, Konwent Dyrektorów Wojewódzkich Urzędów Pracy
2. Pan Maciej Kalski – Dyrektor Wojewódzkiego Urzędu Pracy w Opolu, Konwent Dyrektorów Wojewódzkich Urzędów Pracy
3. Pan Andrzej Przewoda – Dyrektor Wojewódzkiego Urzędu Pracy w Szczecinie, Konwent Dyrektorów Wojewódzkich Urzędów Pracy
4. Pani Janina Mironowicz - Dyrektor Wojewódzkiego Urzędu Pracy w Białymstoku, Konwent Dyrektorów Wojewódzkich Urzędów Pracy
5. Pani Krystyna Pawlak - Unia Miasteczek Polskich
6. Pan Paweł Tomczak - Związek Gmin Wiejskich Rzeczypospolitej Polskiej
7. Pan Bogdan Bieniek - Związek Miast Polskich
8. Pan Jarosław Komża- Związek Powiatów Polskich
9. Pani Dorota Korczyńska - Związek Województw Rzeczypospolitej Polskiej
10. Pani Barbara Kwapiszewska – Dyrektor Wojewódzkiego Urzędu Pracy w Poznaniu
11. Pan Adam Szponka – Dyrektor Regionalnego Ośrodka Polityki Społecznej w Toruniu, Przedstawiciel Konwentu Dyrektorów Regionalnych Ośrodków Polityki Społecznej

Przedstawiciele partnerów społecznych:

1. Pani Elżbieta Wielg – Niezależny Samorządny Związek Zawodowy "Solidarność"
2. Pani Aleksandra Wąsik - Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych
3. Pan Sławomir Wittkowicz - Forum Związków Zawodowych
4. Pan Mirosław Górczyński - Forum Związków Zawodowych
5. Pani Olga Scott - Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej
6. Pani Patrycja Kosińska - Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej
7. Pani Małgorzata Lelińska - Zastępca Dyrektora Departamentu Funduszy Europejskich, Konfederacja Lewiatan
8. Pan Norbert Pruszanowski - Dyrektor Zespołu Rozwoju i Komunikacji, Związek Rzemiosła Polskiego
9. Pan Marcin Tumanow - Business Centre Club
10. Pan Andrzej Lech - Krajowa Izba Gospodarcza

11. Pan Adam Nowak - Związek Ochotniczych Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej
12. Pani Beata Sulima - Fundacja Rozwiązania HR
13. Pan Krzysztof Mnich - Fundacja Biznes i Prawo
14. Pan Wojciech Drabko – Polska Izba Firm Szkoleniowych
15. Pani Anna Rogowska – Politechnika Warszawska
16. Pan Sławomir Sidoruk – Prezes Zarządu Spółdzielni Socjalnej „Integracja”
17. Pan Krzysztof Szatravski - Stowarzyszenie Scena Babel
18. Pan Łukasz Domagała – Ogólnopolska Federacja Organizacji Pozarządowych

Przedstawiciele Komisji Europejskiej:

1. Pani Judit Rozsa - Dyrekcja Generalna do spraw Zatrudnienia, Spraw Społecznych i Włączenia Społecznego, Komisja Europejska
2. Pani Cinzia Masina - Dyrekcja Generalna do spraw Zatrudnienia, Spraw Społecznych i Włączenia Społecznego, Komisja Europejska
3. Pani Joanna Charytonowicz - Dyrekcja Generalna do spraw Zatrudnienia, Spraw Społecznych i Włączenia Społecznego, Komisja Europejska

Obserwatorzy:

1. Pan Paweł Bukowski - Kujawsko-Pomorski Urząd Wojewódzki w Bydgoszczy
2. Pani Barbara Grześ - Centrum Projektów Europejskich
3. Pani Małgorzata Jabłocka-Kiluk - Naczelnik Wydziału Ewaluacji, Departament Europejskiego Funduszu Społecznego, Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju
4. Pan Ryszard Jagiełło - Departament Europejskiego Funduszu Społecznego, Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju
5. Pan Daniel Kiewra - Instytut Badań Strukturalnych
6. Pan Dariusz Kurzawa – Zarząd Województwa Kujawsko-Pomorskiego
7. Pan Michał Maćkiewicz - Najwyższa Izba Kontroli
8. Pani Anna Mickiewicz - Zastępca Dyrektora Departamentu Europejskiego Funduszu Społecznego, Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju
9. Pan Łukasz Mikulec – Naczelnik Wydziału Rynku Pracy i Integracji Społecznej, Departament Europejskiego Funduszu Społecznego, Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju
10. Pani Joanna Nowakowska – Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości
11. Pani Marta Parowicz – Departament Promocji Funduszy Europejskich, Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju
12. Pani Krystyna Piechocka – Departament Europejskiego Funduszu Społecznego,

Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju

13. Pan Adam Pietrasiewicz – Ministerstwo Cyfryzacji
14. Pani Katarzyna Siodoś – Departament Certyfikacji i Desygnacji,
Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju
15. Pani Ida Szczepocka – Departament Europejskiego Funduszu Społecznego,
Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju
16. Pan Jacek Zadrożny – Ministerstwo Cyfryzacji
17. Pan Adam Zawisny – Stowarzyszenie Instytut Niezależnego Życia,
Grupa On-Inclusion 14-20
18. Pan Paweł Zdun – Naczelnik Wydziału Edukacji i Zdrowia,
Departament Europejskiego Funduszu Społecznego, Ministerstwo Inwestycji
i Rozwoju

Załącznik numer 2 - Przyjęty porządek obrad

1. Przyjęcie sprawozdania z realizacji Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój 2014-2020 w 2018 roku oraz aktualny stan wdrażania Programu
2. Zmiana Rocznego Planu Działania na 2019 rok dla Osi II w zakresie kompetencji Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej – Działanie 2.9
3. Roczny Plan Działania na 2019 rok dla Osi II w zakresie kompetencji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji
4. Zmiana Rocznego Planu Działania na 2019 rok dla Osi V w zakresie kompetencji Ministerstwa Zdrowia
5. Zmiana Rocznego Planu Działania na 2019 rok dla Osi II w zakresie kompetencji Ministerstwa Edukacji Narodowej
6. Zmiana Rocznego Planu Działania na 2019 rok dla Osi III w zakresie kompetencji Narodowego Centrum Badań i Rozwoju
7. Zmiana Rocznego Planu Działania na 2019 rok dla Osi II w zakresie kompetencji Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości
8. Prezentacja wyników i rekomendacji z Badania efektów wsparcia realizowanego na rzecz osób młodych w ramach PO WER
9. Sprawy różne